

(146. 5.)

MEMORIE VAN ANTWOORD.

(Ingezonden bij brief van 29 December 1900.)

De ondergeteekenden hebben met belangstelling kennis genomen van het Voorloopig Verslag van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, uitgebracht in verband met het wetsontwerp, houdende goedkeuring van Harer Majesteit's huwelijk en regeling van de wijze van voltrekking en van eenige gevolgen van dit huwelijk. Zij vereenigen zich ten volle met de door de Kamer uitgesproken meening dat door deze echtverbintenissen een dierbare volkswensch zal worden vervuld.

Ten aanzien van de in het Verslag gehouden bijzondere beschouwingen hebben de ondergeteekenden de eer het navolgende onder de aandacht der Kamer te brengen.

Artikelen 2 en 3. Het feit dat de Minister van Justitie, om het huwelijk te kunnen voltrekken, in het bezit zal behooren te worden gesteld van het huwelijksregister der gemeente 's Gravenhage, maakt, naar het oordeel van de ondergeteekenden, niet noodig eene bijzondere bepaling omtrent de overgave van dit register aan den Minister in deze wet op te nemen. Immers zal voor den Minister van Justitie, bij deze wet aangegeven om als ambtenaar van den burgerlijken stand bij de voltrekking van Harer Majesteit's huwelijk op te treden, ook ten aanzien van het gebruik van het huwelijksregister gelden wat reeds is voor de andere ambtenaren van den burgerlijken stand. De verhouding van den ambtenaar van den burgerlijken stand, Minister van Justitie, tot de andere ambtenaren van den burgerlijken stand der gemeente 's Gravenhage, zal derhalve geheel gelijk zijn aan die welke bestaat tusschen die ambtenaren onderling. Hij zal derhalve, waar het huwelijk te zijnen overstaan plaats heeft en diensgevolge daarvan, krachtens art. 44 van het Burgerlijk Wetboek, door hem dadelijk in het daarvoor bestemd register eene akte zal moeten worden opgemaakt, evenzeer de beschikking hebben over dat register als zulks het geval is voor een der andere ambtenaren van den burgerlijken stand te 's Gravenhage te wiens overstaan, met toepassing van art. 132 van het Burgerlijk Wetboek, in een bijzonder huis binnen de gemeente een huwelijk wordt voltrokken.

De bij art. 27 van het Burgerlijk Wetboek opgelegde aansprakelijkheid van de ambtenaren van den burgerlijken stand, zal dan ook ten aanzien van de in het huwelijksregister op te nemen akte van het hooge huwelijk, hier uitsluitend voor den als ambtenaar van den burgerlijken stand optredenden Minister van Justitie gelden.

Uit een en ander volgt dat toepassing van het derde lid van art. 13 van het Burgerlijk Wetboek niet in de bedoeling van het wetsontwerp ligt.

De vraag, of niet andere afwijkingen dan die door de niet-toepasselijkheid van de artt. 13, tweede lid, 131 en 132 van het Burgerlijk Wetboek in het gemeene recht worden aangebracht, noodig zullen zijn, meenen de ondergeteekenden ontkenkend te moeten beantwoorden. Bij de wetsvoordracht werd beoogd alleen de hoogst noodig gebleken verandering in het bestaande recht aan te brengen. Om die reden is geene wijziging voorgesteld in de vereischten waaraan de getuigen, krachtens art. 20 van het Burgerlijk Wetboek moeten voldoen en

is ook bij de bepaling van het aantal getuigen, in art. 2 dezer wetsvoordracht rekening gehouden met het getal hetwelk bij de voltrekking van een huwelijk in een bijzonder huis, naar het gemeene recht vereischt wordt.

Waar voorts wordt gewezen op de artt. 22 en 24 van het Burgerlijk Wetboek, zij opgemerkt dat het ontwerp den Minister van Justitie alleen aanwijst als ambtenaar van den burgerlijken stand bij de voltrekking van het hooge huwelijk. De in die artikelen voorkomende bepalingen blijven derhalve te zijnen aanzien buiten toepassing.

Artikel 4. De ondergeteekenden hadden bij het voorstellen der bepaling over de niet-toepasselijkheid der wettelijke voorschriften betreffende den leeftijd waarop men tot eenige landsbediening benoembaar is, meer in het bijzonder het oog, zowel op het gewone als op het buitengewone lidmaatschap van den Raad van State. Door de bepaling wordt tevens voorzien in de gevallen, waarin bij latere wetten voor de aanvaarding eener landsbediening eene leeftijdsgrens mocht worden gesteld. Ofschoon zij erkennen dat geen dringende noodzakelijkheid voor de bepaling bestaat, meenen zij toch dat de wenschelijkheid van eene benoeming tot eene landsbediening van Zijne Hoogheid zich zoude kunnen voordoen, en dat alsdan allicht behoefte zoude worden gevoeld aan eene regeling, waarin thans op een daarvoor bij uitstek geschikt tijdstip kan worden voorzien.

Artikel 6. De opmerking van sommige leden betreffende de hier voorkomende opsomming heeft de ondergeteekenden aanleiding gegeven alsnog de uitdrukking „de Vorsten uit Ons Huis”, waarvan gesproken wordt in artikel 8 der wet van 28 Augustus 1851 (*Staatsblad* n°. 126) en in artikel 2 der wet van 28 Augustus 1851 (*Staatsblad* n°. 128) in het artikel op te nemen. Eene dergelijke voorziening in verband met de in art. 67 der Grondwet voorkomende uitdrukking „de Prinsen van Zijn Huis”, zal echter door den gewonen wetgever niet aangebracht kunnen worden.

Een algemeene omschrijving, waaraan door de bovenaangeduide leden de voorkeur werd gegeven, is, naar het oordeel van de ondergeteekenden, minder wenschelijk, omdat bezwaarlijk eene formule zal worden gevonden die ten aanzien van de strekking der bepaling een zoo afgerond begrip aangeeft als thans wordt voorgesteld.

Een gewijzigd ontwerp van wet wordt hierbij overgelegd.

De Minister van Justitie,
CORT v. D. LINDEN.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
W. H. DE BEAUFORT.

(146. 6.)

GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat met het oog op artikel 18 der Grondwet, Ons voorgenomen huwelijk behoort te worden aangegaan met gemeen overleg der Staten-Generaal